

springbooks

อย่าลืมฟังเสียงหัวใจตัวเอง

내 마음도 모르면서

ชอลเลตา

เขียน

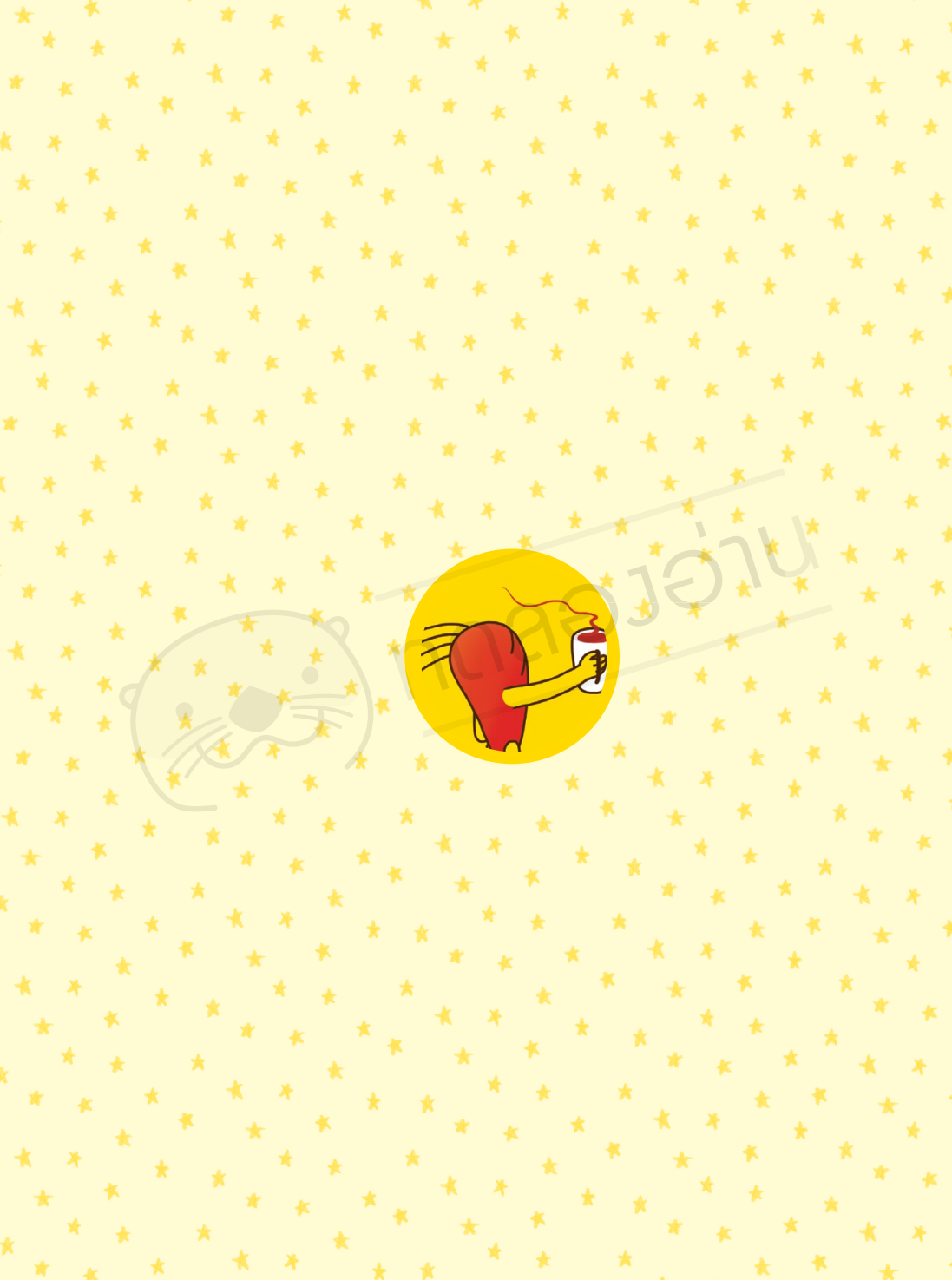
ตรองสิริ ทองคำใส

แปล



การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ





คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อมีคนมาระบายเรื่องในใจหรือขอคำปรึกษากับเรา คำตอบรับที่เรามักบอกกับอีกฝ่ายก็คือ “ฉันเข้าใจ” เราพูดคำทำนองนี้กับคนอื่นได้มากมาย ทั้งที่รู้สึกแบบนั้นจริง ๆ และไม่ได้รู้สึก แล้วกับตัวเราล่ะ เรามั่นใจที่จะบอกกับตัวเองใหม่ว่า “ฉันเข้าใจ”

บางครั้งก็เกิดหลากหลายอารมณ์ความรู้สึกในวันวันเดียว ทั้งที่เกิดจากตัวเราเองและเกิดจากการรับเอาความรู้สึกที่คนอื่นถ่ายทอดมาใส่ใจ สารพันความรู้สึกพันกันยุ่งเหยิงจนยากจะ “เข้าใจ” สุดท้ายก็เอาความรู้สึกอื่นมาครอบไว้ เกิดเป็นตะกอนความรู้สึกที่ใหญ่ขึ้นโดยไม่รู้ตัว

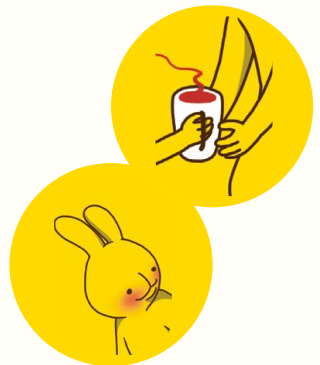
ในหนังสือเล่มนี้เราจะได้พบกับ ‘ซอลโท’ (เจ้ากระต่ายสีเหลืองผู้มีหัวใจอบอุ่น) อีกครั้ง ซึ่งเคยโอบกอดหัวใจของทุกคนมาแล้วผ่านหนังสือ *อย่าให้ใจเราเจ็บ แล้วทุกอย่างจะดีขึ้นจริง ๆ นะ* และ *ทำไม่ได้ ก็งานต้องเสร็จวันนี้* นานา โดยในเล่มนี้ เจ้าซอลโทจะชวนทุกคนมาพูดคุยถึงบรรดาความรู้สึกในหัวใจที่อาจซ่อนทับกันอยู่ ผ่าน 111 ความรู้สึกที่ผู้เขียนเคยวาดใส่กระดาษโพสต์-อิทสีเหลือง และหยิบยกมาถ่ายทอดต่อให้เราได้ลองสำรวจหัวใจตัวเอง

เรามาค่อยๆ กางหัวใจดูกันทีละชั้น เพื่อที่จะได้เข้าถึงความรู้สึกที่อยู่ข้างใน และบอกว่า “ฉันเข้าใจ” ความรู้สึกของตัวเองได้อย่างแท้จริง

springbooks



ทดลองอ่าน



สารบัญ

บทนำ 2

บทที่ 1

ค่อย ๆ เริ่มต้น

Fall in love

ค่อย ๆ วิวุ่น 9 • เมื่อรู้สึกชอบ รอกงาม 10 • รู้สึกจิตใจ
เบาหวิวเหลือเกิน หลุดลอย 13 • จู่ ๆ ก็อยู่ตรงนี้ หลงรัก 14 • พัก
ระหว่างทาง เคลิบเคลิ้ม 17 • คนเดียวเท่านั้นในสายตา รักเดียว
ใจเดียว 21 • ไม่รู้ด้วยซ้ำ ก็มก้อ 24 • อัดแน่น ก่วมกัน 27 •
การเฝ้ารอ เฝ้ารอ 31 • ขึ้น ๆ ลง ๆ วิงเวียน 33 • ความพิเศษ
ที่รู้แค่ฉัน โลงใจ 36 • ของขวัญ รั้นเร่ง 38 • กะด้วยตา พิสุจน์ 40

บทที่ 2

อยากรู้จักเธอ

I wonder who you are

มือ อบอุ่น 45 • ทำความรู้จัก สนใจ 46 • รับไว้หน่อยสิ เอาใจใส่
49 • เดินเล่น สวยน่ารัก 51 • ณ เวลานั้น ชอบมาก 55 • ดูใกล้ ๆ
ให้ละเอียด เพลิดเพลิน 56 • พุดผ่านดวงตา ละมุนละไม 58 •
คำที่อยากบอกเธอ เชื้อ 61 • รสชาติของรักฝีกหัด ตะลึงวัน 63 •
ฉัน ฉันอีกคน และเธอ พิเศษ 69 • พิเศษที่ไม่พิเศษ สุขใจ 70 •
เฮ้อ อยากรัก สบใจ 73 • ลักษณะของความจริงใจ ชื่อตรง
76 • ค่อยเป็นค่อยไป แน่วแน่ 79 • คินควิว้าว ปลายปลื้ม 81

บทที่ 3

ฉันถึงเธอ เธอถึงฉัน

Get close to you

รู้แต่พูดไม่ออก **ขอบคุณ 86** • ตอนนี้ **ใจสั่น 88** • เรียนรู้มุมมองใหม่จากตัวเอง **ยืนที่กันได้พบ 90** • ระหว่างทางไปหาเขา **ขัดแย้ง 93** • เราอยู่ด้วยกันตรงนี้ **พื้พวาอาศัย 95** • เจื่อนไซที่เพิ่มความสำคัญ **สนิก 99** • ซ้อนทับ **ผูกพัน 101** • หนึ่งๆ **เบียบสบ 104** • มีน้ำตาแล้วไง **พื้พวิ 106** • ประดับประคองฉันกับเธอ **แบ่งเบา 109** • สะกดจิต **มองโลกเมื่ 111** • ต้นไม้ที่ฉันเลือก **บั้นใจ 113** • แบ่งปันบาดแผลของเรา **ปลอบโยน 115** • พูดให้เต็มที่ **ระบาย 117** • ไม่รู้จริงๆ ว่าสิ่งไหนสำคัญ **ถือ 120** • ความหมายของวันนี้ **ตัดสินใจ 124**

บทที่ 4

เหมือนเหลือตัวคนเดียว

Feel lonely

เกาะ **อ้าวว้าง 132** • รู้ทั้งรู้ **มิดแปดด้าน 135** • กินหาง **ลำบากใจ 136** • คนเดียวบ้าง **ด้วยกันบ้าง วาจร 140** • บ้านลับ **รักษา 141** • แม้ยังจับทางไม่ถูก **อัดอั้น 145** • เต็มใจโดดเดี่ยว **วิเวก 147** • กระจกสะท้อนตัวตน **ประหลาดใจ 150** • การปลอบโยนจากใครบางคน **ปรารถนาแรงกล้า 152** • หนึ่งเหมือนตายสนิท **หมดกำลัง 156** • คำขอโทษปลอมๆ **ใจเสาะ 158** • ด้วยเหตุผลว่าแตกต่าง **ไม่สบายใจ 162** • จะเป็นแบบนี้ถึงเมื่อไร **อึดอัด 164** • วินิจฉัย **อดทน 167** • ไร้ทางแก้ **ทรมาณ 170** • ฉันคนห่วย **ทำร้ายตัวเอง 173** • ถ้าไม่บอกก็ไม่รู้ **ตระหนัก 175** • เชื่อมโยง **เสียดย 178** • ที่นี้หรือที่นั่น **ระลึก 181** • แม้ไม่แน่ใจ **ปรารถนา 182**

บทที่ 5

บรรดาหัวใจที่หล่นหาย

Love hurts me

จับพลัด โดยไม่รู้ตัว **ตรงไปตรงมา 189** • การสำรวจตัวฉัน **พัก 190** • สารภาพ **แค้น 193** • เม่า **เขิน 196** • สิ่งที่ทำลำพังไม่ไหว **บาดเจ็บ 199** • หยุดก้าวต่อไม่ได้ **บากบั่น 200** • จิ๊กซอร์ **รอบคอบ 203** • รู้แต่ทำเหมือนไม่รู้ **ไม่รู้แต่ทำเป็นรู้ 206** • เจ็บ **ปวดร้าว 210** • หลับลึก **เหนื่อยใจ 213** • โทษตัวเอง **ใจร้าย 215** • ปราบฏ **จุก 219** • ทารุณ **กรมานตัวเอง 221** • ความรู้สึกที่หายไป **เงา 223** • ดำน้ำ **หลบหนี 227** • ความสัมพันธ์แตกสลาย **หมดหวัง 228**

บทที่ 6

ลาก่อน ไม่ต้องหันมองเรื่องตอนนั้นแล้ว

Bye for now

ไม่ใช่วันนี้ **รู้ 233** • คำคืนที่เผชิญหน้ากับการจากลา **เตรียมตัว 234** • บอกลา **ยุติ 237** • นาที่ตัดสินใจ **ประหม่า 238** • ผังใจ **คาใจ 241** • ยางลบในใจฉัน **ทิ้ง 245** • คนคนนั้น **เลือบราว 252** • หมดความมั่นใจ **เศร้า 257** • จัดระเบียบจิตใจ **ตะกอนความรู้สึก 259** • สักคำ **โกรธ 263** • บุคคลสูญหาย **ห่อเหี่ยว 265** • ซึมเศร้า **ซิมเศร้า 267** • สุดท้ายเป็นแบบนี้ **ยอมรับ 271** • สำหรับตอนนี้ **ลาก่อน ผ่านประสบการณ์ 273** • ที่นี้ไม่มีใครเลย **โดดเดี่ยว 277**

บทที่ 7

จิตใจก็เจริญเติบโต

Time to grow up

หนึ่ ภาคหวิง 282 • อึกลักครั้ง หวิง 285 • ตำแหน่งของความสุข
รู้สึกถึง 290 • ซึ้นไหนดี สวสัยไคร่รู้ 293 • ผิกฝนทีละนิต
ดีกว่าเดิม 294 • ทุกเส้นทงเริ่มตันด้วยก้าวแรก ตกลวงใจ
297 • กั่มหน้ากั่มตา เบิกทวง 300 • ออย่าเอาแต่หนึ่ คำนวณ
303 • ตามหาความสุขทีซุกซ่อน กั่มพบ 305 • ลาด้วยดีทุกวัน
ตั้งอกตั้งใจ 308 • ฝันกั่มใหม่ เติบโต 310 • ทีเดิม ต่างหนทง
ด้วยกัน 312 • กระจวนกระจวาย คอย 315 • ภาพจำแกวบ้าน
ในวัยเด็ก ใฝ่ฝบ 317 • ปานนี้เฟิงนี้กถึงเขาอย่างเต็มที
คิดถึง 318 • ทงออก มาถึง 321

บทส่กัวย 325

เก็ยวกับผู้เขียน 330





ကလေးပညာ





ကုသေၵ်း

ຫນ້າ





ကလေးဂိုဏ်း



ไม่รู้รักใจตัวเอง

คำพูดที่อยากบอกตัวเองและคนอื่น
เมื่อไม่เข้าใจจิตใจตัวเอง

ทั้งที่คิดว่าใจและอารมณ์ของฉัน ฉันย่อมรู้ดีกว่าใคร
หากบางครั้งกลับเจอสภาพจิตใจที่ไม่เข้าใจสักนิด
จิตใจกับอารมณ์ความรู้สึกของเรานั้น
ไม่เข้าใจก็ทุกข์ ทำความเข้าใจก็ยาก
คงดีไม่น้อยหากคอยใส่ใจสังเกตใจของเรา
ได้แบบเดียวกับที่ใส่ใจใจคนอื่น
ถ้าเพียงควักจิตใจกับความคิดเราออกมาเพ่งมองได้ทุก ๆ ขณะ
เราคงไม่ป่นป่วนเพราะอารมณ์
พลังพลาดเห็นปัญหาเล็กเป็นปัญหาใหญ่
และช่วยลดความเข้าใจผิดที่ขยายให้รอยแผลเล็ก ๆ ดูสาหัสสากรรจ์

หาเวลากางจิตใจเราออก
ค่อย ๆ รับรู้ แล้วจะพบตัวเราด้านที่เคยไม่รู้จักรัก
เพราะมีวุ่นป่วนจากคลื่นอารมณ์จนไม่เคยผ่อนคลายพอให้ขบคิด
จริงอยู่ที่อาจไม่ช่วยให้เราควบคุมจิตใจได้ง่าย
ไม่ได้ช่วยปลดเปลื้องความทุกข์ เพิ่มพูนความสนุก
หรือกระตุ้นให้เกิดอารมณ์แปลกใหม่
ทว่า ขอเพียงใส่ใจพิจารณาความรู้สึกใด ๆ
ให้เจอบรรดาสิ่งที่เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดความรู้สึกนั้น

เราน่าจะเห็นวิธีปลอบโยนใจทุกข์ตรม
หรือถึงไม่พบก็ไม่ใช่ไรหรือ
ล้าพังช่วงเวลาที่เผชิญหน้ากับจิตใจและอารมณ์ของเรา
ก็เป็นสิ่งปลอบโยนได้มากพอแล้ว

ขอให้ได้พบตัวเรา
ที่เต็มไปด้วยความเศร้าจากภาพเจ้าชอลโทที่ร่ำร้องว่า
“ไม่รู้จักใจตัวเอง”
หวังว่ากระบวนการดังกล่าว
จะช่วยให้ได้ลองรู้สึกถึงอารมณ์ที่เคยคลุมเครือ
อย่างกระจ่างชัดอีกสักนิด

บันทึกฤดูร้อนร่วมกับชอลโท

ชอลเลดา

บทที่ 1

ค่อย ๆ เริ่มต้น

Fall in love



ทดลองอ่าน



คิดถึงเธอเรื่อย ๆ เลบ



ค่อย ๆ

สองแก้มร้อนวูบวาบ

ขนาดกางมือถูบ่อย ๆ ให้เย็นลง ก็ยังร้อนผ่าวและแดงระเรื่อ
กลับขยิบตาทั้งที่ไม่มีใครมอง

ดูบล่าด้วยซาแก็กเก้อจนเนื้อแทบสีก

เดี๋ยวตั้งสติได้ เดี่ยวหยุด เดี่ยวหวนนึก

เดี๋ยวยิ้มเผล่ เดี่ยวหยุดยิ้ม...

ฉันเปล่าคิดถึงเขาตลอดเวลาอะ

ไม่ได้นึกถึงเขาแค่คนเดียวทั้งวันด้วย

ใครเห็นเข้าคงเข้าใจผิดว่าเราเหลวไหลผัดผ่อนงานการ

ปล่อยใจลอยไปแห่งหนอื่นตลอดวัน

เปล่าสักหน่อย

ไม่ใช่จริงๆ นะ

ไม่ได้เป็นอย่างคนอื่นคิดจริงๆ นะ

ค่อย ๆ
เริ่มต้น

Fall
in love

ว่าวุ่น

ความรูสึกเวลาได้ข้อความกักกย
จากคนที่เราแอบมอง

เมื่อรู้สึกชอบ

ใจเราบางลงทุกที

หลังผ่านความเจ็บปวดกับบาดแผลครั้งแล้วครั้งเล่า

ครั้นชอกหนึ่งใจอ่อนแอเปราะบาง

แต่ก็ร่วง่ายอย่างกับแผ่นน้ำแข็งบางเฉียบ

จับปล้นความโศกเศร้าก็ซึมเอ่อสูรยร้าวนั้น

แล้วเราผู้จมดิ่งก็ต้องตะเกียกตะกายดิ้นรน

จนบางทีนี่กลัวว่าอาจจะขาดอากาศหายใจ

ณ เวลานั้น หากมีใครเห็นเราและส่งมือให้

จงจับมือเขา

อย่าลืงเล จับมือเขาเลย

เพราะเขาคือคนที่ยินดีเข้าหา

แม้เห็นเต็มตาว่าเราผลึกใสคนรอบตัวออก

เพราะต้องการซ่อนเร้นแง่มุมนั้นของตน

ที่กระเสือกกระสนหมกมุ่นแค่เพียงความเศร้าเต็มล้นในหัวใจ

อย่ามัวซึ้งใจคำนวณบวกลบคุณหาร

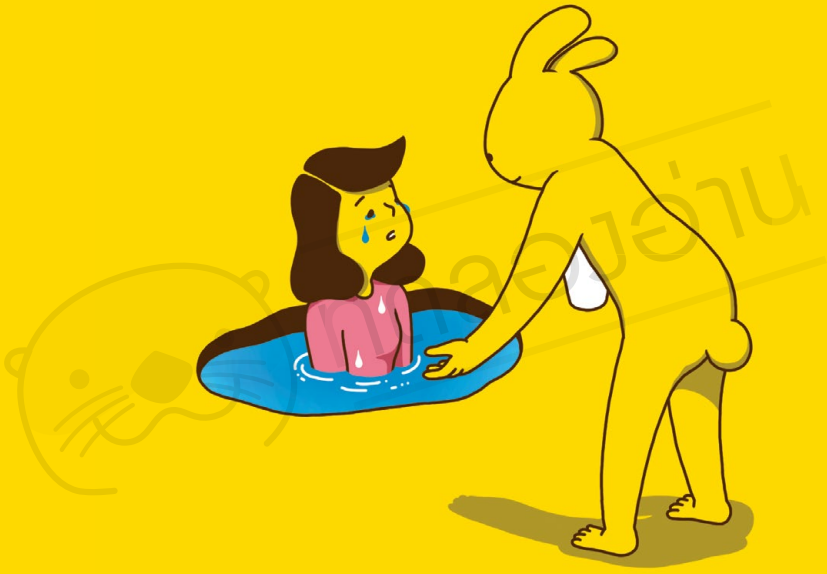
ยังมีเหตุผลดีให้ลั้งเลและระแวงอีกหรือ

หมับ

จับมือที่เขายื่นให้และออกมาเสียที่

ออกมาจากความเศร้าไว้จุดจบนั้น

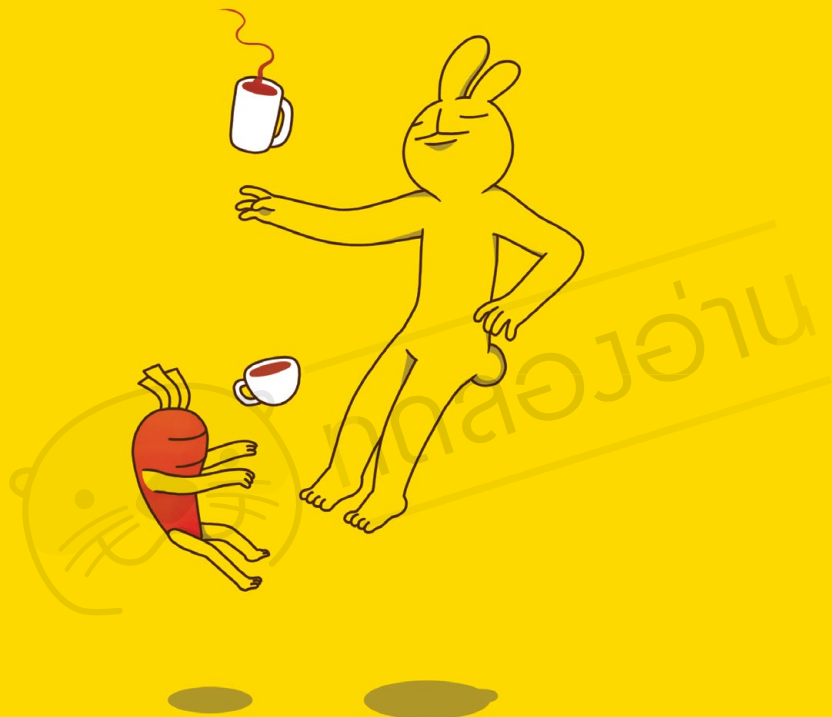
ไม่เป็นไรแล้ว จับมือฉันสิ



วอกแวก

เมื่อจับมือเขา
คนที่เราเคยไม่กล้าจับเพราะรู้สึกเกรงใจ

ทำไมวันนี้ฉันเป็นแบบนี้ละ



หลุดลอย

ความรู้สึกที่เหมือนลอยละล่องกลางอากาศ
ร่างกายเบาลงกว่าเดิมสักห้าทศวรรษ

รู้สึกจิตใจเบาหัวเหวี่ยง

ไม่บ่อยหรอกนะ

แค่บางครั้งที่เกิดความรู้สึกอธิบายยาก

รู้สึกประหลาดประมาณว่าผีทำตอนออกจากบ้านนั้นเบาหัว

ทั้งที่ก็ยังนึกหาวิธีหลักแหลมแก้ไขปัญหาเมื่อวานไม่ออก

ไม่รู้ด้วยว่าคนที่เจอวันนี้ดีหรือแย่

แต่เป็นวันที่กายใจเบาสบายเป็นพิเศษ

จนนี่สงสัยว่า หรือเป็นเพราะน้ำหนักลด

ไม่ก็อาการนอนไม่หลับดีขึ้นแล้ว

ไหลเคียงอตุก็เหยียดผิงผาย

บริเวณที่เคยแค่สัญจรผ่าน ๆ ก็ดูต่างจากเดิม

ยิ้มแปลเรื่อยเปื่อย

ทั้งยังคาดหวังให้วันนี้สนุกสนาน

อาจเป็นเพราะพอดกนรจากอารมณ์ซึ่มเศร้าที่ดั่งใจจุดสิ้นสุด

อารมณ์เลยสะสมทับถม กระทั่งระเบิดโพล่งจนได้

เป็นเพราะอ่อนล้าและเปล่าเปลี่ยวเหลือเกิน

กับการฝังตัวอยู่แต่ในความมืด

ก็เลยหาทางวิ่งหนีออกมา

หรือเป็นวันที่ความหวังกลายเป็นการกระทำ

ก็เลยเหมือนมีลูกโป่งใบเล็ก ๆ ติดฝีเท้าตอนก้าวออกจากบ้าน

ค่อย ๆ
เริ่มต้น

Fall
in love

จู่ ๆ ก็อยู่ตรงนี้

ที่ที่เมื่อก่อนและตอนนี้ต่างเคยรู้จัก

ที่ที่เมื่อก่อนและตอนนี้ไม่เคยรู้จัก

ที่ที่ครั้งแรกกับครั้งต่อมาแตกต่างกัน

ครั้งที่สามและครั้งที่สี่ก็ต่างกันด้วย

ที่ที่อยู่กับคนเดิมในช่วงเวลาอันแตกต่าง

ที่ที่อยู่กับคนใหม่ในช่วงเวลาเดิม

ที่ที่ทุกสิ่งคงอยู่

หากขณะเดียวกันก็ล้วนจางหาย

ที่ที่ไร้ทางเข้าออก

แต่ช่วงเวลาที่ผ่านมาและออกไปกลับชัดเจนนัก

เป็นที่ที่ทักว่าจะรู้ว่าเข้ามาถึง ก็อยู่ข้างในได้นานสักพักแล้ว

พร้อมกับไม่ทันรู้ตัวตอนออกมา

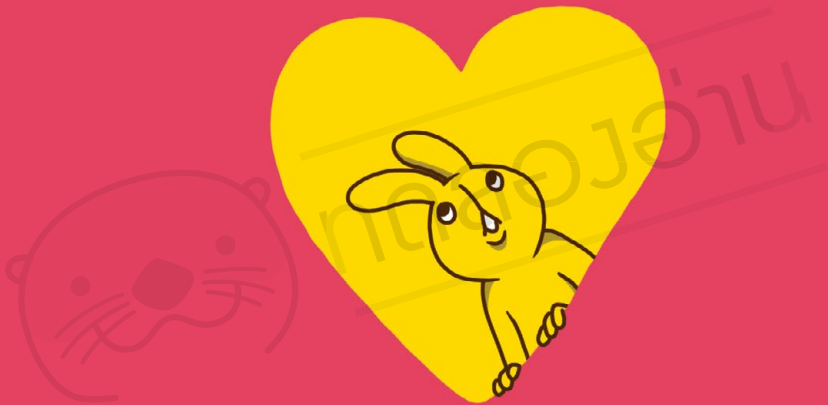
กว่าจะรู้

ก็กลายเป็นที่ที่กลับเข้าไปไม่ได้อีก

แม้เป็นที่ที่คนอื่นพูดถึงกันทั่ว

แต่การประสบพบพานให้บ่อยกลับทำยาก

ใคร ๆ ล้วนพูดถึงคล่องปาก ทว่าลงท้ายกลับยากจะนิยาม



เพราะความรักนั้น
เริ่มต้นโดยไม่ทันตั้งตัว
แปลกใหม่ทุกคราตั้งแรกเจอ
หยุดนิ่งเพียงครู่เดียว
แล้ววันหนึ่งใจก็ลอยฟุ้งเหมือนความฝัน



ทดลองอ่าน

หลงรัก

สภาพที่อธิบายได้แค่คำว่า
“รู้ตัวอีกทีก็อยู่ตรงนี้เฉยเลย”

พักระหว่างทาง

เวลาเกิดปัญหา

เรามักกระวนกระวาย อยากรีบแก้ไขให้ได้เร็ว ๆ
และเป็นทุกข์เมื่อต้องอดทนกับเวลาที่ปัญหายังไม่คลี่คลาย
นานเข้าจิตใจก็เคร่งเครียด

จะปัญหาเกี่ยวกับอารมณ์ความรู้สึกหรือปัญหาขัดแย้งกับคน
การแก้ได้ทันใจเดี๋ยวนั้นเลย ล้วนดีกว่าปล่อยยัดเยียด
แต่มีหรือจะสมหวังตั้งใจ
การเร่งร้อนมุ่งป้ามต่างหากจะทำให้ปัญหายิ่งยุ่งเหยิง

เมื่อไรที่สับสนคิดไม่ตก

ขอให้เดินออกมาข้างนอกเสียเถอะ

จะยิ่งดีหากเดินไปที่ที่มีต้นไม้ดอกไม้แบ่งบาน

แวะเดินเตร็ดเตร่ใกล้บ้าน

หรือเดินทอดน่องในสวนสาธารณะใกล้ ๆ สักพัก

แม้เพียงครู่เดียว ก็ขอให้วางหัวใจอึดอัดลงก่อน

ให้ได้พักหายใจหายคอ

พอกล้ามเนื้อแห่งความคิดที่เคยเกร็งเครียดได้ผ่อนคลาย

ดีไม่ได้อาจเจอทางออกแบบคาดไม่ถึง

ยิ่งปัญหาอึนงตุงนัง แทนที่จะเอาแต่พุ่งใส่

การเว้นจังหวะพักสักหน่อยก่อนนี่ละ

คือวิธีคลี่คลายอันยอดเยี่ยม

ค่อย ๆ
เริ่มต้น

Fall
in love



นิตยสาร



หนึ่งในวิธีที่ว่า

ก็คือใช้เวลาคนเดียวเงียบ ๆ สักครูในที่เงียบสงบ

ช่วงเวลากับสถานที่เช่นนั้น

อาจไม่ได้หยิบยื่นวิธีแก้ปัญหาค็ดแต่เราได้เลยก็จริง

หากอย่างน้อยก็ช่วยมอบพลังงาน

ให้เราหาวิธีต่อได้ละนะ



ทดลองอ่าน

เคลิบเคลิ้ม

ความรู้สึกเวลาเราก็นิยมภาพสดชื่นปลอดโปร่ง

ชนิดที่ทำให้ลืมปัญหากลุ่มใจหมดสิ้น





คนเดียวเท่านั้นในสายตา

มองแล้วมองเล่า ก็เฝ้าแต่อยากมอง
เพราะยิ่งมองยิ่งแปลกใจ ยิ่งมองยิ่งนึกชอบ
ให้สองตาดวงเล็กๆ สะท้อนเพียงภาพเธอก็ยังไม่หน่ายใจ
ไม่อยากเหลือพื้นที่ให้เก็บภาพใครด้วยซ้ำนอกจากเธอ



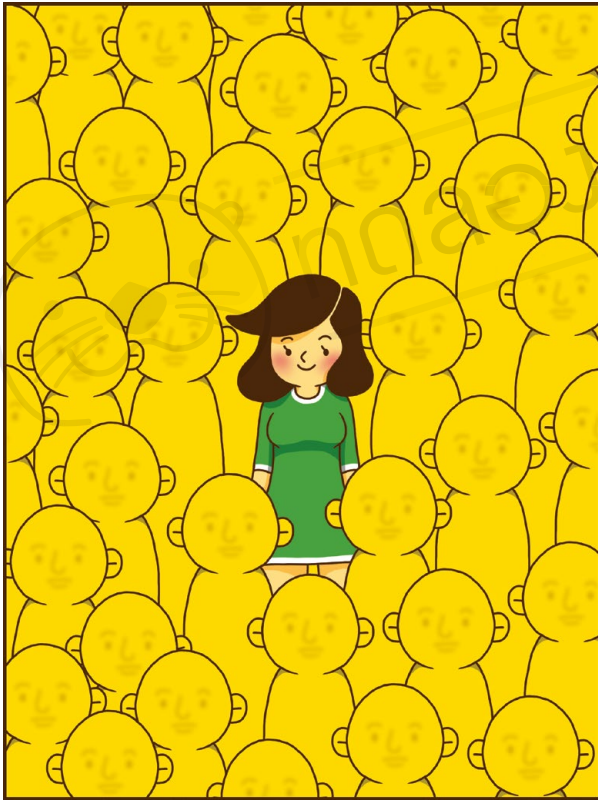
ทดลองอ่าน

ค่อยๆ
เริ่มต้น

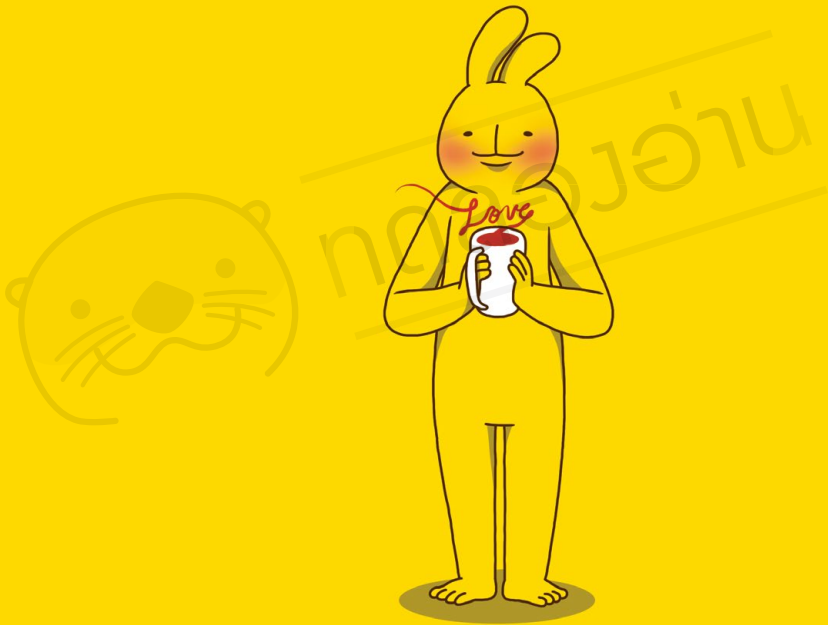
Fall
in love

รักเดียวใจเดียว

อาการรักล้นหัวใจ
มองไปทางไหนก็เห็นเพียงคนเดียว



ကုမ္ပဏီ



เห็นเพียงเธอ

ไม่รู้ด้วยซ้ำ

คิดดูแล้ว ตอนแรกทีนอนไม่หลับ
กระสับกระส่ายก็เพราะโยเยหา
คิดถึงแต่ไม่ได้ถึงกับอดใจไม่ไหว
แค่มีบ้างที่ความนึกอยาการู้จักผุดควาบตอนทำงานหรือตอนเดิน
ไม่กี่ระหว่างโดยสารรถไฟฟ้าใต้ดิน
นั่นละคือจุดเริ่มต้น

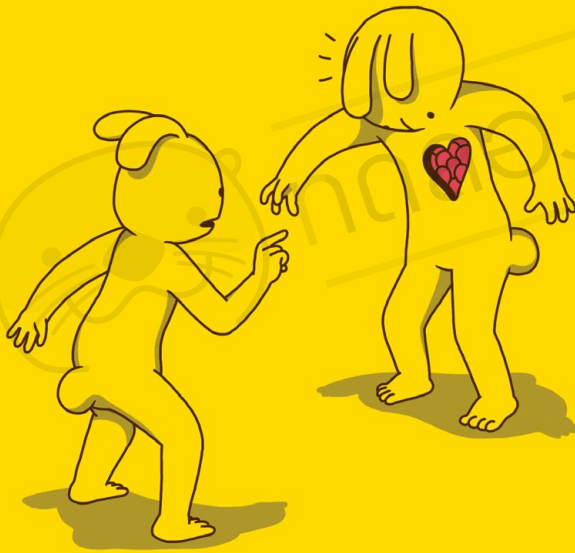
จำนวนครั้งที่นึกอยาการู้จักอีกฝ่าย จากวันละครั้ง
ก็เพิ่มเป็นสองครั้ง สามครั้ง และถี่ขึ้นเรื่อยๆ
ความรู้สึกที่จู่ๆ ก็กลายเป็นสมมาเสมอ
ตอนเช้า ตอนบ่าย ตอนกินข้าว และก่อนเข้านอน
นานวันความอยาการู้จักก็เปลี่ยนเป็นนิสัยติดตัว
ให้คิดถึงทุกเวลาไป

ทบทวน

ความรู้สึกที่เพ่งรู้ใจตัวเอง
ไม่ทันสังเกตเห็นว่าเราไม่ใช่ของเรา



ใจฉันมีเธออัดแน่นขนาดนี้เชียว



อัดแน่น

มุ่มหนึ่งในใจยุบยิบชอบกล
เลยก้มมองเพราะคิดว่าต้องมีบางอย่างอยู่แน่ ๆ
คุณพระช่วย!
เข้ามาอัดแน่นอยู่ในใจขนาดนี้ตั้งแต่ตอนไหน
ก็ว่าอยู่ที่ว่าที่ผ่านมาฉันแปลก ๆ
เพราะใจเล่นมีแต่ความอยากรู้จัก โหยหา
และหวังแทนแค่เธอตลอดเวลา
ถ้าใจฉันมีเธออัดแน่นขนาดนี้
ดีไม่ดีฉันอาจกลายเป็นเธอแล้วก็ได้

เพิ่งคิดได้ว่า
ที่ผ่านมามากเหมือนได้ใช้เวลาร่วมกัน

ค่อย ๆ
เริ่มต้น

Fall
in love

ท่วมทับ

ความรู้สึกอัดแน่นแบบไม่มีช่องว่างเหลือ
เพราะในใจเต็มปริ่มด้วยความรักต่ออีกฝ่าย



